

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני השבת

בניסת השבת; 19:22
יציאת השבת; 20:26

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"ותשא כל-העדה... ויבכו העם פלילה ההוא" (במדבר, י"ד, א')

אותו הלילה היה ליל תשעה באב.

אמר הקב"ה: בכיתם בכייה של חינום ואני קובע לכם בכייה לדורות...
ככל שימעט האדם בדברים בטלים ימנע ממנו צרות...

מסופר על אדם מנכבדי העיר, שהיה רגיל לדבר לשון הרע על אנשי העיר.

יום אחד החליט לחזור בתשובה, ומאחר שנודע לו על חומרת איסור לשון הרע פנה לרב העיר ובקש תקנה על עווננו... אמר לו הרב: "לך אל השוחט שישחט לך תרנגול ובא אצלי".

העשיר חשב שהרב רוצה לעשות לו כפרות עבור חטאיו, שחט תרנגול ובא לביתו של הרב. ציווה לו הרב שיפזר את הנוצות ברחובות העיר. האיש התבייש לעשות כן שמא יחשבוהו למשוגע, אולם בהיותו והרב החליט שזוהי כפרתו הלך לחוצות העיר ופיזר את הנוצות. לאחר מכן, שב אל הרב בשמחה ואמר לו: "עשיתי ככל אשר ציויתני".

אמר לו הרב: "עכשיו לך תאסוף כל הנוצות שפזרת!" תמה אותו אדם איך אפשר לאסוף אותם! חלקם התפזרו לגגות, לחצרות, לשדות...

אמר לו הרב: "עכשיו אתה מבין מה שעשית? רציתי להמחיש לך את חומרת העוון שבידך כי קשה מאד לתקן את העלבון ועוגמת הנפש שגרמת לאנשים על ידי המילים שהתפזרו מפוך" והיהודי הבין זאת היטב...

וישנה עצה טובה כיצד לתקן את מעשינו ע"י שנעסוק בתיקונו של אותו העוון לדוגמא: אם חטא בלשון הרע יקנה ספרים העוסקים בנושא זה ויזכה את האנשים...

מתוך לבוש יוסף

"ולא-תתורו אזורי לבבכם, ואזורי עיניכם" (במדבר, י"ט, ל"ט)

מעשה באשה אחת, שנהגה לקחת איתה בעת לכתה לים (נפרד) את בנה הקטן בן השנתיים. פעם אחת הלך בעלה לשאול את מרן החזו"א האם ראוי לעשות כן, כיון שמדובר בתינוק בן שנתיים והרי לגיל חינוך לא הגיע.

ענה לו החזו"א: "אם ברצונך שבן זה ישב וילמד תורה אל תתן לאשתך לקחתו לים ואפילו לחוף נפרד, כי המראות שרואה נחרטים במוחו ואח"כ כשירצה לשבת ללמוד, אותם מראות יצופו בזכרונו ויפריעו לו בלימודו".

סיים מספר הסיפור: "מכיר אני מקרוב משפחה זו, שנים עשר ילדים יש להם והיחיד שלא יושב ולומד היום זה אותו ילד..."

מתוך אוצרות התורה

עלון מס' 84
כ"ג סיון תש"ע

שלה

"וזהי בעינינו כוונתם
וכן היינו בעיניהם"
(במדבר, י"א, ח')

ניתח.

כי הם ראו עצמם
קטנים לעולמת
הענקים שבכנען,
אך להם ענינם לומר:
"וכן היינו בעיניהם?"
ולמניין להם לדעת
כיצד נראו
בעיני זולתם?
- שכן טוין זה חשוב
כיצד אתה נראה,
בעיני אחרים,
העיקר הוא,
כיצד אתה נראה
בעיני עצמך.

~ הרבי מקוצק ~

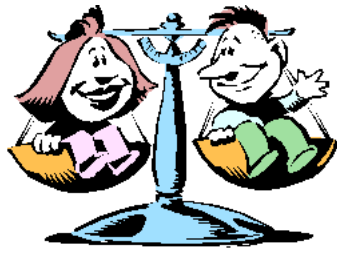
"סלזותי כדברך"

(במדבר, י"א, כ')

נפוי הדבור,
כן הסליחה
ר' נחמן מברסלב

הכעס מזיק לפרנסה ולעשירות.

כשהיצר מסית אדם לכעוס, ידע כי בשעה זו עומדים להשפיע לו מה שמייס שפע ורוצים לנסותו אם לא יכעס ירוויח. אולם, היצה"ר רוצה ע"י הכעס לקלקל את השפע.

בני בנימין

המגיד מדבנא הבחין באחד הערבים באדם זקן ועיור העומד בשוק ונער קטן עומד לידו. ניכר היה שהם אינם יודעים להיכן לפנות והיכן הם יוכלו להשיג מקום לינה. **המגיד מדבנא** הזמין לביתו, הם שהו בביתו תקופה מסוימת ולאחר מכן הוא מצא עבורם מקום מגורים קבוע.

לימים נפטר הזקן העיור והנער נותר בודד וגלמוד. המגיד מדבנא הכניסו שוב לביתו ולקחו תחת חסותו. הוא לימדו תורה וחינך אותו כאילו היה בנו. התגלו אצל הנער כשרונות עצומים. הוא החל ללמוד בשקידה רבה והפך לתלמיד חכם גדול. נער זה התפרסם ברבות הימים. הוא רבי שלמה קלוגר, רבה של העיר ברודי.

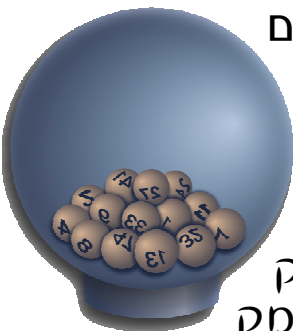
הכנסת האורחים של המגיד מדבנא והתמסרותו לנער גדלו את אחד מגדולי הדור.

מתוך קונטרס כבוד אב ואם

התפילה היא משל למילוי כרטיס הגרלה, ככל שמתפללים יותר - כך הסיכויים גוברים, וככל שמתפללים וממלאים כרטיסים -

כך מתרבים הסיכויים שהתפילה אכן תתקבל. ואשה, בכח דמעוטיה להביא גאולה לביתה ולכל אשר ברצונה, לורק תתפלל מצומק ליבה ואין מי שיעמוד בפניה.

נשים בהלכה

דיני קריאת שמע וברכותיה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים עליע"א, ראש כולל "פורת יוסף" שנו חכמים במשנה (ברכות יג) **"באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם."**

והיינו שכאשר הוא באמצע קריאת שמע וברכותיה, יכול לשאול בשלום אדם שהוא חייב במוראו' כגון אביו או רבו, או מי שהוא גדול ממנו בחכמה. ולאדם נכבד אינו רשאי לשאול בשלומו, אבל מותר לו להשיב לו שלום. וכל זה אפילו באמצע הפסוק, חוץ מפסוק 'שמע ישראל' ו'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' שלא יפסיק בהם כלל (כיוון שהם עיקר קבלת מלכות שמיים), אם לא מפני מי שהוא ירא ממנו שמא יהרגנו.

וכאשר הוא נמצא בין הפרקים, דהיינו בין הברכות או בין הפרשיות, יכול אף לשאול בשלום אדם נכבד, ולהשיב שלום לכל אדם.

ואולם בזמן הזה שאין דרך להקפיד על חברו העוסק בקריאת שמע וברכותיה, אם אינו שואל בשלומו או משיב לו שלום, נהגו לא לשאול ולהשיב שלום כאשר עוסק בקריאת שמע וברכותיה.

ומכל מקום נראה שאם אדם קורא קריאת שמע וברכותיה בביתו ולא בבית הכנסת, וכנס אדם (ובפרט אביו) שאולי אינו מבחין בכך שהוא קורא קריאת שמע וברכותיה, ויש חשש שיפגע אם לא יתייחס אליו, במקרה זה חזר הדין למקומו, ויש לו לשאול ולהשיב שלום כפי התנאים שהוזכרו לעיל.

בירושלים היו מרבים לספר על כוחו של ר' זונדל סלנט

זצ"ל שיכול להכיר על כלי שנקנה מן הנכרים "בראיה" אם נטבל או לא. וכאשר נשאל על טיבה של ראייה זו, ענה בפשטות, **כי כל הנזהר מראיה אסורה יכול להשיג זאת "בקלות".** "ירושלים של מעלה"

רבי ישראל מויז'ניץ בעל ה"אהבת ישראל", אהב את ילדי ישראל בכל ליבו, התייחס אליהם ביחס מיוחד והראה להם אותות חובה.

פעם בהגיעו לאחת הערים, יצאו ילדי העיר לקדם את פניו ופגשוהו על אם הדרך. הרבי ביקש מהעגלון שיעצור את המרכבה והושיט את ידו לכל אחד מהילדים, כאילו אנשים מבוגרים וחשובים הם.

